

DIAMANTOVÝ DVOR 2

POLNOČNÝ KLENOT

RICHELLE MEAD

POLNOČNÝ
KLENOT

RICHELLE MEAD
je autorka týchto kníh:

séria *Diamantový dvor*

DIAMANTOVÝ DVOR

POLNOČNÝ KLENOT

séria *Upírska Akadémia*

UPÍRSKA AKADÉMIA

MRAZIVÝ BOZK

TIEŇOM POBOZKANÁ

KRVAVÝ SLUB

SPÚTANÉ MÁGIU

POSLEDNÁ OBEŤ

RICHELLE MEAD

POLNOČNÝ
KLENOT

slovar

Copyright © 2017 Richelle Mead

Translation © Dominika Weinstock 2018

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2018

ISBN 978-80-556-3159-2

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Richelle Mead: The Midnight Jewel,

ktorý vyšiel vo vydavateľstve Razorbill,

an Imprint of Penguin Random House, New York 2017,

preložila Dominika Weinstock.

Zodpovedná redaktorka Františka Gibalová

Editorka Dana Brežňanová

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2018.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Cena uvedená na obálke knihy je nezáväzným odporúčaním pre konečných predajcov.

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Venujem všetkým ženám a dievčatám,
ktoré odmietajú ustúpiť.

PRVÁ KAPITOLA

„TY TAM! DIEVČA! UŽ ANI KROK, INAK ŤA ZAPICHNEM!“

Prudko som zastala v polovici schodiska, ktoré viedlo do katedrály anjela Kyriela.

Za mnou sa ozýval dupot čižiem a o chvíľku ma predbehol strážnik a zatarasil mi cestu. Bol asi o hlavu vyšší, tmavé vlasy mal ostrihané nakratučko ako väčšina strážnikov. Väčšina strážnikov však nenarabala s dýkou tak obratne ako on. Poriadok v meste udržiavali ťažkými palicami.

Pokojne som sa mu pozrela do očí. „Prepáčte, pane, ale idem sa len pomodliť.“

„Na to ti neskočím.“ Zamračil sa. „Všetci vedia, že vy Simáci ste alanzanskí kacíri. A ja dobre viem, kto si *ty*. Pamätám si teba aj tvojho brata, toho vraha.“

Vzplanul vo mne hnev, ale skryla som ho. Dávno som sa naučila ignorovať takéto poznámky. „Išla som sa pomodliť za jeho dušu. Som oddaná Urosova veriaca. Myslíte, že by anjeli dovolili kacírovi vstúpiť na posvätnú pôdu?“

Ukázala som na impozantné dvojité dvere týčiace sa nad nami. Okolo nich sa klenul obrovský oblúk vytesaný do kameňa, vďaka čomu vchod pôsobil ešte majestátnejšie. V tej chvíli z nich vyšiel vaielský mních v tmavozelenej kutni a potvrdil tak posvätnosť miesta, kde sme stáli.

Strážnik na okamih zaváhal, no potom opäť sprísnel. Dýkou stále mieril na mňa. „Možno nie si jedna z tých alanzanov, ale viem, že si rovnaká kriminálnička ako všetci ostatní z tvojej rodiny. Len ťa ešte nechytli. A teraz mi povedz, kde máš brata.“

Bezmocne som roztiahla ruky, nevšimala som si nutkanie vytiahnuť vlastný nôž, ktorý som ukrývala vo vrecku sukne. „Kiežby som to vedela. Nevidela som ho už vyše roka.“

Špičku dýky mi pritlačil na hrudnú kosť. „Klameš.“

Najsmutnejšie na tom bolo, že som vravela pravdu. Keď Lonzo dorazil do krajiny za morom, poslal mi jeden list. A odvtedy bolo ticho.

„Čo je to tu za rozruch?“ ozval sa ďalší hlas. Povedomý hlas.

Pripojil sa k nám iný strážnik, ktorý sa pohyboval oveľa uvoľnenejšie ako jeho kolega. Bol starší, zavalitý a červenolíci. Rednúce vlasy si nestrihal, asi preto, že nebolo veľmi čo strihať. Naďalej som sa tvárila pokojne, nedala som najavo, že ho poznám.

Mladší strážnik stiahol dýku. „Carey, toto je tá Vianová. Tá, ktorej brat vlani zabil sira Wilhelma. Toho sviniara vôbec nepostavili pred súd!“

Strážnik Carey potlačil zívnutie. „Nikde ho tu nevidím. Iba jeho sestru. A nikto nikdy nedokázal, že to naozaj urobil.“

„Ale ty vieš, že áno!“ vyprskol druhý strážnik. „Všetci to vieme. A ona vie, kde je! Mali by sme sledovať každý jej krok!“

„Do kostola? Myslíš, že jej brat sa ukrýva práve tam? Mám sa ísť spýtať toho mnícha, či môžeme spraviť prehliadku?“

„Pane...“

„Nič tu nie je.“ Strážnikovi Careymu sa podarilo vyznieť unudene a podráždene zároveň. „Iba dievča, ktoré sa chce pomodliť a očistiť si dušu – dievča, ktoré nespravilo nič zlé.“

Druhý muž na mňa zazrel. „Je to Sirminičanka. Všetci majú niečo na rováši.“

Strážnik Carey ho odohnal rukou. „Radšej choď a buď niekde užitočný. Prekaz skutočný zločin, nie taký, ktorého stopa už dávno vychladla. A, dopekla, odlož tú dýku. Len nás všetkých strápňuješ.“

Mladý strážnik ju odložil, ale prstom mi zašibrinkoval pred tvárou. Neuhla som. „Nemysli si, že na to zabudnem, dievča. Ja tvojho prekliateho brata nájdem, nech sa skrýva kdekoľvek.“

Len čo muž odpochoďoval, výraz strážnika Careyho sa zmenil. „Povedz mi, že nie je stále v meste.“

„Nie,“ uľahčene som si vydýchla. „Ale naozaj neviem, kde je. Len to, že je ďaleko.“

„Mala by si ísť za ním.“

Hruď mi naplnila tupá bolesť. „Pokúšam sa o to, pane.“

„Snaž sa viac. Takéto veci sa budú stávať stále. Sir Wilhelm mal veľa priateľov a tí nezabudli.“ Strážnik Carey zrazu vyzeral veľmi unavene. „Pozri, mám ťa rád. Naozaj. Si bystrá. Poznáš náš jazyk. Ale nie som blázon. Počul som o dievčati, ktoré bráni zlodejom v činnosti v sirminikánskej časti mesta. Nie je to nič zlé – ale jedného dňa by sa to mohlo vymknúť z rúk. Presne ako tvojmu bratovi.“

„Lonzo...“

„Už ani slovo. Sir Wilhelm bol podliak, aj keď bol šľachtic. A možno si svoj osud zaslúžil, ale čím menej o tom viem, tým lepšie.“

Čelo strážnika Careyho sa pri tej spomienke zvrátilo. To on našiel Isabel, sirminikánske dievča, ktoré sir Wilhelm využil na ukojenie svojich zvrhlých chútok a potom sa ho zbavil v rieke. Je pravda, že Lonzo ho chcel rozmlátiť na kašu, ale zabiť sira Wilhelma? To bola náhoda. Väčšina strážnikov sa o takú drobnosť nezaujímal – hlavne ak bol do toho zapletený Sirminičan. Strážnik Carey sa však zaujímal a často prieval oči, aj keď sa proti Lonzovi zbieralo čoraz viac dôkazov.

„Choď odtiaľto preč. Máš na viac.“ Krivo sa na mňa usmial. Bol jediný zo strážnikov, ktorý sa ku mne správal ako k seberovnej. Jediný, ktorý sa pokúsil naučiť môj jazyk. „A neber to v zlom, ale dúfam, že sa naše cesty už neskrížia.“

Bez ďalších rečí sa pustil dole schodmi a čoskoro zmizol v dave na ulici. Chvíľu som tam zostala stáť, aby som sa pozbierala, a potom som pokračovala v ceste do katedrály. Mních stále stál pri dverách, odkiaľ pozoroval celé dianie. Nepovedal ani slovo. Veľká kapucňa mu ukrývala tvár, no keď som vchádzala dnu, obrátil hlavu a sledoval ma.

Môj otec rád vybavoval utajované obchody v kostoloch. Nikto tam nič podobné neočakával. Uprostred dňa sa do tejto obrovskej katedrály, jednej z najväčších v Osfre, chodila modliť len hrstka ľudí. Vážne sedeli na lesklých drevených laviciach, hlavy mali sklonené alebo upierali zrak na sochu božského anjela Kyriela, ktorý pred nami visel na stene svätyne. Kňaz v zlato-bledozelenom rúchu potichu zapáľoval sviece na oltári pod anjelom a vzduch sa naplnil vôňou včelieho vosku a živice.

Prebehla som pohľadom po chrámovej lodi a zbadala človeka, ktorého som hľadala. Nenútene som podoišla k nemu a sadla si bez toho,

aby som naňho pozrela. Akoby som si túto lavicu vybrala náhodou. Drevo podu mnou zavrzgalo a takmer som si kýchla, keď som zacítila mužovu okázalú bylinkovú kolínsku.

Sklonila som hlavu, najprv som sa dotkla čela a potom srdca. „Chvála Urosovi, stvoriteľovi ducha a tela,“ zamrmlala som. „Chvála jeho šiestim božským anjelom, ochrancom veriacich.“

„Chvála mu,“ odvetil muž vedľa mňa.

Zdvihla som hlavu a uprela zrak na božského Kyriela. Anjel držal pozlátенý meč a štít, pripravený brániť ľudstvo pred šiestimi padlými anjelmi. V skutočnosti som sledovala kňaza, ako zapaluje sviece na okraji môjho zorného poľa. Keď zažal poslednú, utiahol sa do malého výklenku a kľakol si, aby sa pomodlil.

Bola som si istá, že je duchom neprítomný, a tak som siahla do vrecka na sukni a vytiahla poskladaný kus papiera. Opatrne som ho položila na lavicu medzi seba a svojho spoločníka. O pár sekúnd ho vzal a vložil si ho do vrecka na kabáte.

„To sú mená desiatich alanzanov, ktorí žijú v Cape Triumph – alebo aspoň žili minulú jar,“ povedala som potichu. „Som si istá, že ich je viac. Ale postačí to, aby ste sa s nimi spojili. Musíte sa ich naučiť naspamäť a potom lístok spáliť.“

Zdvihol hlavu. „Viem. Trochu mi verte.“

Vitráže okolo chrámovej lode zobrazovali ostatných anjelov v dúhových farbách. Akoby ani jednému z nich neprekážalo, že vedľa mňa sedí kacír. Kyriel neskočil vpred s vytaseným mečom. Ani klenutý strop katedrály sa na nás nezrútil. Uros nezačal metať blesky z nebies. *Alanzania možno nie sú kacíri*, dumala som. *Možno práve oni majú pravdu a ortodoxní veriaci, ktorí postavili tento kostol, sú ozajstní kacíri. Alebo sa mýlia jedni aj druhí.*

Konečne som sa obrátila a pozrela svojmu spoločníkovi do očí. V tmenom svetle vyzerali väčšmi sivé ako modré, ale nedokázali skryť iskru dychtivosti. Cedric Thorn bol mimoriadne pekný muž. Nie práve môj typ, ale na pohľad bol pekný. Ja som uprednostňovala mužov, ktorí boli trochu drsnejší. Mužov, ktorí nedumali každé ráno o tom, čo si dnes oblečú.

„Verím vám dosť. Ale ide tu o životy ľudí.“

Tvár mu zväžnela. „Verte mi, viem to. Ďakujem. A tu je niečo pre vás.“

Keď siahol do vrecka kabáta, srdce sa mi rozbúšilo. Rýchlo sa poobzeral a potom vytiahol zvinutý zväzok papierov. Diskrétne ho položil medzi nás. „Vaša zmluva. Prijímacie papiere na Diamantový dvor. Lístok do Adórie.“

„Do Adórie,“ zopakovala som a zovrela papiere. Alanzania, ktorých som poznala, prisahali, že je to čestný muž, ale až do tejto chvíle som pochybovala, či dodrží svoju časť dohody. Mnoho Osfridčanov experimentovalo s alanzanskou vierou. Mnohí stratili záujem a ochotne udali skutočných veriacich.

„Pýtal som sa niekoľkých ľudí,“ povedal vážne, „ale asi vám nebudem vedieť pomôcť nájsť vášho brata, keď už budeme tam. Nie vždy existujú záznamy o nevoľníkoch. Ak aj existujú, dostať sa k nim by vyžadovalo poznať colného úradníka – alebo mať dosť peňazí, aby sa dal podplatiť. Nemám ani jedno.“

„Možno môj manžel bude mať.“ *Manžel.* To slovo malo zvláštnu chuť na jazyku.

„Ste si istá, že to chcete? Manžela?“

Pozrela som dole na ruky, v ktorých som zvierala papiere, a cítila som na sebe Cedricov pohľad. Jeho uhladené spôsoby a štýlové oblečenie boli zradné. Možno je pekný, ale nie je hlúpy.

Čo som chcela? Chcela som Adóriu. Chcela som nájsť Lonza. Chcela som život ďaleko od vojny a korupcie, ktorá zaplavila krajinu, kde som sa narodila. Mohol by mi toto zaručiť bohatý manžel a nová krajina? Nie, ale mala by som lepšiu šancu tam ako tu, kde som len ďalší hladný utečenec žijúci v meste, ktoré nás nenávidí.

„Chcem manžela,“ odvetila som. Bola to nízka cena za všetky ostatné výhody. Dodržím zmluvu a prijmem úlohu manželky. Ak už nič iné, aspoň si budem môcť vybrať sama, s kým pôjdem do postele, a nevyberie mi to môj otec.

Akoby mi Cedric čítal myšlienky, lebo poznamenal: „Váš otec bol skvelý človek. Teda aspoň podľa toho, čo som počul. Zachránil mnohých pred prenasledovaním. Obetoval za to svoj život. Musíte byť našho hrdá.“

„Áno,“ automaticky som odvetila.

„Viem, že chcete pokračovať v jeho šľapajach. Viem, že ste tu ochraňovali ľudí. Je to vznešené. Úžasné. Ale... akoby som to... musíte sa usadiť. Nielen vydať sa, ale všeobecne.“

„Viem.“

„Už nijaké zakrádanie sa.“

„Viem.“

„Nijaké pouličné bitky.“

„Viem.“

„Nijaké dýky na hrdlách.“

„Cedric, trochu verte *vy mne*.“ Ak by sme neboli v katedrále, asi by som to vykrikla. „V tej vašej súkromnej škole budem stelesnená slušnosť. Nechám sa skultivovať a vylepšiť. Dovolím vám, aby ste ma predvádzali na všetkých večierkoch, a budem sa obliekať do nádherných šiat, o ktorých toľko rozprávate.“ Pozrela som na svoje obnosené, flakaté šaty. „To mi vlastne vôbec nebude prekážať. Ani štúdium.“ Vojna v Sirminike ukončila moje vzdelávanie.

Cedric sa opäť nadchol. Naozaj by mal popracovať na diskretnosti. „Viem, že Adória je váš konečný cieľ, ale skúste si vychutnať aj cestu. Nebude to také zlé.“

„Ani pre Sirminičanku?“ šibalsky som poznamenala.

Žiarivý úsmev trochu pohasol. Nevychrлил na mňa svoje zvyčajné reči a chválu na školu, ktoré preňho boli také prirodzené. To bolo zlé znamenie. „Prvý rok strávite v Osfride. Hoci budete na jednom z našich vidieckych panstiev... budete čeliť rovnakým predsudkom ako tu v meste. V Adórii to bude trochu uvoľnenejšie. Niekedy. Ale vy si ich získate. Uvidia, aká ste v skutočnosti.“

Po takmer dvoch rokoch v hlavnom meste Osfridu som mala pochybnosti, ale keď som vstala, nedala som na sebe nič poznať. Kňaz sa domodlil a prechádzal sa kúsok od nás. „Ďakujem,“ zašepkala som. „Znamená to pre mňa veľmi veľa.“

Cedric si potľapkal po vrecku. „Aj pre mňa.“

„Nevychádzajte hneď za mnou,“ upozornila som ho. „Chvíľu počkajte.“

„Viem, viem. Zase mi neveríte.“

Vyšla som z katedrály a jasné svetlo vonku ma prinútilo prižmúriť oči. Hluk poludňajšieho Osfra bol po tichu svätyne neznesiteľný. Mesto predo mnou vírilo životom. Po dláždených uliciach rachotili vozy a kone, obchodníci nahlas vychvaľovali svoj tovar a pomedzi to všetko sa premieľali chodci. Niektorí mali pevne stanovený cieľ, iní žobrali o jedlo a prácu. Nad všetkým sa týčili hranaté kamenné budovy a ich pochmúrna pevnosť svedčila o dejinách Osfra.

Osfro je staré mesto, pomyslela som si. Mesto, ktoré je zabehané vo svojich koľajach. Ja tu nemám nijaké príležitosti. Lonzo to vedel, keď sa odplavil do Adórie. Keď ma tu nechal.

Dvere katedrály sa so škripotom otvorili. Prekvapilo ma, keď sa z nich vynoril Cedric. „Mali ste chvíľu čakať,“ karhala som ho.

„Zabudol som vám povedať, kedy odchádzame na panstvo.“ Na zlatohnedé vlasy si nasadil elegantný hnedý klobúk a rukou sa snažil zatieniť slnko. „O štyri dni. Počkajte na hranici medzi sirminikánskou a Mostovou štvrtou – pri trhu. S otcom vás vyzdvihneme okolo prvého zvonenia.“

„Ste si istý, že vášmu otcovi nebudem prekážať?“

„Nebude mať na výber. Nechal ma najat' dve dievčatá. Vybral som ich – svojím spôsobom. Musím ešte dokončiť papierovačky pre to druhé dievča.“ Cedric nevyzeral, že by ho to nejako trápilo. Prijal náboženstvo, ktoré často viedlo k smrti alebo uväzneniu, takže otcov hnev je v porovnaní s tým asi malá starosť.

„Najať? Odvádzate toto dievča za hriechom životom?“

Obaja sme sa zvrtili za čudným hlasom. Vaielský mních sa stále opieral o oblúk a zvieral výtláčok *Zákona anjelov* viazaný v koži. V tieni ho ani nebolo vidno. Najprv mnou prebehla vlna paniky, no keď som si v duchu premietla náš rozhovor, upokojila som sa. O zakázanom kacírstve sme nepovedali ani slovko. Cedricovi ani mne nehrozilo nijaké nebezpečenstvo len pre to, že sme sa rozprávali o Diamantovom dvore.

„Nie, brat,“ odvetil Cedric zdvorilo. Mnísi neboli vodcovia cirkvi ako kňazi Urosa, ale všetci sa k nim správali s rovnakým rešpektom a vážili si ich za to, že sa tak hĺbkovo venujú štúdiu viery. „Vlastne práve naopak. Pridáva sa k Diamantovému dvoru.“

Hoci som nevidela mníchovi do tváre, inštinktívne som vycítila, že na mňa hľadá – a mračí sa. „K Diamantovému dvoru? Tak nazývate to vaše podlé konanie? Možno žijem ďaleko od bežného sveta, ale poznám jeho zvyklosti. Muži si neustále „najímajú“ Sirminičanky, využívajú ich zúfalú situáciu a nútia do opovrhnutiahodných skutkov. Už som ťa dnes videl, dievča. Videl som, ako ťa na schodoch vy-počúvala hliadka.“

„Iba sme sa zhovárali. Nespravila som nič zlé. A Diamantový dvor je naozaj vážený.“ Pokúsila som sa o pokoj a pokoru. Nepotrebovala som, aby na mňa opäť upriamil pozornosť mestskej hliadky. „Budem mať hodiny spoločenského správania a na budúci rok si nájdem manžela v Adórii.“

„A nie hocakého,“ pýšil sa Cedric. „Bude sa stretávať len s tými najbohatšími, najelitnejšími slobodnými mužmi v meste. Muži, ktorí zarobili majetok v Novom svete, chcú rovnako vznešené manželky – a náš rodinný podnik ich dodáva.“ Boli to rovnaké slová, ktoré vravel aj mne, keď sme sa stretli prvýkrát. Uvažovala som, či sa v ňom takto prejavuje obchodný duch.

Na okamih, kým mních hľbal nad jeho slovami, nastalo ticho. Potom sa spýtal: „V akom meste?“

„V Cape Triumph. V denhamskej kolónii.“ Cedric sa stále usmieval, ale jeho telo prezrádzalo, že je nervózny. Nečudovala som sa mu, keďže som vedela, aký zoznam má vo vrecku. Predstavitelia cirkvi sa usilovali prísne trestať konvertitov z radov rodených Osfridčanov. Vešanie sa stalo bežným trestom.

Keď mních stále neodpovedal, prekrížila som si ruky na hrudi a uprela zrak na tvár schovanú v tieni. Dúfala som, že mu pozerám priamo do očí. „Dobrý brat, cením si vaše obavy. A máte pravdu – zúfalé dievčatá, ktoré nemajú inú možnosť, sa naozaj utiekajú k zúfalým činom. Ale ja k nim nepatrím.“

„Nie si zúfalá?“ spýtal sa uštipačne, čo sa vôbec nehodilo k svätému mužovi.

„Mám iné možnosti. Ak nijaké nevidím, spravím si vlastné. A nik ma do ničoho nenúti.“ Slová zo mňa vyšli prudšie, ako som mala pôvodne v úmysle.

POLNOČNÝ KLENOT

„Tomu verím. A ľutujem toho, kto by sa o to pokúsil.“ Prisahala by som, že sa v tôni tej kapucne usmieva. „Veľa šťastia, slečna.“ Otvoril dvere do katedrály a zmizol v jej útrobách.

Cedric si vydýchol. „To sa mohlo zvrtnúť oveľa horším smerom. Asi ste sa mu páčili.“

„Im sa nepáči nič okrem štúdia.“

„Nevedel od vás odtrhnúť pohľad,“ podpichoval ma.

„Veď ste mu ani nevideli na oči! A teraz sa choďte naučiť naspať, čo som vám dala. Nezabudnite to potom spáliť.“

Cedric prikývol a pustil sa dole po kamennom schodisku. „Dovidenia o štyri dni.“

Ja som ostala na mieste a pozerala som zvrchu na mesto, ktoré onedlho opustím. Utekla som sem pred vojnou, ale necítila som voči nemu nijakú oddanosť. Učenie sa za uhladenú dámu na akosi vidieckom panstve síce oddiali stretnutie s Lonzom, ale som tiež len človek. Túžila som spať v čistej posteli namiesto na zemi s kopou ďalších utečencov. Chcela som mať znova tri jedlá denne. Chcela som byť znova obklopená knihami.

„Štyri dni.“ Cítila som, ako sa mi na pery vkráda úsmev. „Štyri dni, kým sa začne môj nový život.“

DRUHÁ KAPITOLA

MYSLELA SOM TO ÚPRIMNE, KEĎ SOM CEDRICOVI SLÚBILA, že sa budem správať slušne. *Chcela* som sa správať slušne. Táto príležitosť znamenala pre mňa aj pre Lonza veľa – nemohla som si dovoliť o ňu prísť. A napriek násiliu a nebezpečenstvu, ktorých som bol svedkom v živote, nemala som radosť z nezhôd. Túžila som po poriadku. Po mieri.

Preto bolo dosť nepríjemné, že som po šiestich mesiacoch od príchodu na Diamantový dvor opäť držala niekomu na krku nôž.

„Počuješ ma?“ zvolala som. „Ešte jedno slovo – akákoľvek *narážka* – a budeš to ľutovať do konca života!“

Moja obeť, Clara Hayesová, odvetila vzdorovitým úšklabkom, hoci v očiach sa jej zračilo znepokojenie. Bolo ťažké byť drzá, keď bola pritlačená k stene domu a na krk jej tlačila špička noža. Okolo nás vytrvalo padal dážď, ale ja som sa príliš sústredila na ňu, a bolo mi jedno, že mám premočené vlasy a nočnú košeľu.

„Pravda bolí, však?“ vychrlila.

„Nie je to pravda a ty to vieš. To *ty* si si to vymyslela.“

„Ale znie to ako pravda.“ Clara sa pokúsila pohnúť, len kúštiček, ale ja som ju držala ako priklincovanú. „Prečo by inak dovolil Simáček vstúpiť do tohto domu? Teda takej, ktorá ho neprišla upratovať. Ale asi ti to nemôžem mať za zlé. Naozaj je hrozne pekný. Keď to však zistí jeho otec, táto výhovorka zrejme neobstojí.“

Zachovávala som pokojnú tvár. Ani som len nežmurkla, čo bolo ťažké, keďže mi voda stekala až do očí. Clara bola moje prekliatie od prvého dňa, čo sme dorazili na panstvo Blue Spring. Niektoré dievčatá na Diamantovom dvore mali úplne rovnaké predsudky, s akými som sa stretla v meste, presne ako predpovedal Cedric. Úprimne povedané, mala som pocit, že Clare je úplne jedno, odkiaľ pochádzam.

Bola jednoducho tyranka. Potrebovala obeť. Odolávala som jej zlomyseľnostiam a vyhrážkam s kamennou tvárou, ale tento týždeň prekročila hranicu, keď začala rozširovať klebety, že svoje miesto tu som si vyslúžila v Cedricovej posteli. Zasiahlo ma to veľmi hlboko, vyvolalo to spomienky na čas, keď som bola takmer prinútená vymeniť svoje telo za iné služby.

Si zbabelá, Mira. Musíš sa naučiť robiť ťažké rozhodnutia.

„Jeho otec nič nezistí,“ povedala som Clare. „Najmä preto, že nemá čo zistiť.“

„Čo myslíš, komu uverí, tebe alebo mne? Jasper sa na Cedrica hnevá, že najal teba. A keď sa mu toto dostane do uší... Neexistuje, že ťa tu nechá. Stojí ho celý majetok, aby nás pripravil do Adórie. A našich nápadníkov stojí ešte viac, aby zaplatili svadobné poplatky. Za tú cenu očakávajú krásu, šarm, kultúru – a poctivosť.“

Naklonila som sa k nej. „Krásu? Máš pravdu. To je dôležité. Tu, v Adórii, všade. Bola by som nerada, keby si ty stratila svoju.“

Úsmev jej zmizol z tváre. „Č-čo to má znamenať?“

„Znamená to, že ak neprestaneš s tými klamstvami a nezačneš všetkým hovoriť pravdu, zničím ťa – teda tvoju tvár.“ Aby som zdôraznila svoje slová, prešla som jej čepeľou po líci. „Zničím tvoju nádej najsť si manžela v Adórii alebo kdekoľvek inde. So zničenou povestou ma odtiaľto vykopnú, to áno. Ale so zničenou tvárou? To odradí prakticky každého nápadníka, bohatého aj chudobného.“

Zalapala po dychu. „To by si sa neopovážila!“

„Ak sa ti podarí poslať ma preč, nebudem mať predsa čo stratiť. Stačí, keď sa ti vkradnem do spálne s týmto tu v ruke a...“ Voľnou rukou som naznačila seknutie.

„Poviem o tom pani Mastersonovej!“

„Veľa šťastia pri dokazovaní.“ Pustila som ju a ustúpila som. „Rozumela si mi? Viem, že niekedy ti môj prízvuk robí problémy.“

Namiesto odpovede Clara prudko otvorila dvere do kuchyne, ktorými som ju predtým vytiahla, a zatresla ich za sebou. Ale videla som, ako sa tvárila. Vystrašila som ju.

Zhlboka som sa nadýchla a oprela sa o stenu. Prekvapilo ma, že sa trasiem. Naozaj som sa vyhrážala, že jej dorežem tvár, len pre hlú-

pe klebety? Nemala som v úmysle to naozaj spraviť, ale aj tak som sa pre to cítila úboho.

Spravila si, čo si musela, Mira, ozval sa prísny vnútorný hlas. Musíš sa dostať za Lonzom. Nemôžeš riskovať, že ťa odtiaľto vyhodia len preto, že ťa nejaká úbožiačka ohovára. A nielen ty máš čo stratiť. Aj Cedric sa musí dostať do Adórie.

Nemyslela som si, že je Jasper Thorn presvedčený o tom, že každé dievča v dome je panna, ale dbal na to, aby si to mysleli všetci ostatní. Musel si chrániť povesť. Ak by niekto – hoci aj jeho vlastný syn – poškrvrnil povesť jeho „tovaru“, mal by s ním čo do činenia.

Vystrela som sa a vložila starý nôž – ktorý bol taký tupý, že by neprerezal nič, nieto ešte tvár – späť do vrecka. Musela som sa vrátiť dnu, skôr než si niekto všimne, že chýbam. V takúto hodinu sme ani nemali vonku čo hľadať, a ak by ma tu takúto premočenú našla správkyňa, mala by som ešte viac problémov.

Potiahla som za kľučku na dverách kuchyne, no nič sa nestalo. Ešte párkrát som ňou pomykala, aby som sa presvedčila, že nie je zaseknutá, a potom som zastonala.

Clara ma vymkla.

„Nie, nie,“ mrmlala som a ponáhľala sa k dvojitém skleneným dverám v zadnej časti sídla. Viedli do salóna – a aj tie boli zamknuté. Skúsila som otvoriť okno. Zamknuté. Prebehla som späť ku kuchynským dverám a znova som pomykala kľučkou. Nič. Čo keby som zaklopala? Mala som tu aj priateľky. Jedna z nich mohla byť pri kuchyni a pustiť ma dnu. Samozrejme, mohla tam byť aj pani Mastersonová.

„Vyzerá to, že by sa vám zišla pomoc.“

Zvrtla som sa a zbadala, ako sa z tieňov na dvore vynorila postava. Bol to muž, pri chôdzi sa trochu hrbil a na sebe mal obnosené priveľké šaty, ktoré mal rovnako premočené ako ja. Najprv som si myslela, že sa na pozemku objavil nejaký tulák, ale potom som si spomenula, že dnes dovezli zásoby. Dokonca som si matne spomínala na to, že som medzi robotníkmi, čo nám priviezli potraviny z dediny, videla muža s rovnakým zhrbeným držaním tela. No aj tak som sa pritíska k dverám, pripravená zabúchať na ne, aj keby to znamenalo čeliť hnevu pani Mastersonovej. Ruku som presunula k nožu.

„Upokojte sa,“ ozval sa škripavým hlasom. Mal podobný prízvuk ako Ingrid, dievča, ktoré sem prišlo z juhozápadnej časti Osfridu s názvom Roviny. „Neublížim vám. Ak by som sa o to pokúsil, mohli by ste mi tým nožom dorezať tvár.“

„Počuli ste to?“ prelakla som sa.

Bola som rada, že tma a dážď zakryli, že sa červenám. Neuvedomila som si, že mám obecenstvo.

Svetlo z okien osvetľovalo len kúsok zeme a klobúk so širokou strieškou zatieňoval mužovi väčšiu časť tváre. Dala sa rozoznať vlastne len dlhá strapatá tmavá brada a početné jazvy roztrúsené po drsnej pokožke.

„Necítte sa pre to zle, dievča. Bola to dobrá vyhrážka a znelo to dosť presvedčivo. Ale nebude to fungovať.“

Podráždenosť zatlačila opatrnosť do úzadia. „Prečo si to myslíte? Počuli ste päťminútový rozhovor a myslíte si, že ste nejaký odborník?“

„Keď príde na takéto veci? Áno. Som odborník. Vystrašili ste ju. Ale nie dosť – inak by pred vami nezamkla dvere. Len čo sa trochu upokojí, zistí, že ste len blafovali. Bude presvedčená, že jej nehrozí, aby ste jej naozaj dorezali tvár.“ Významne sa odmlčal. „Spravíte to?“

„Ja... ja neviem,“ klamala som. Len s ťažkosťami som mu pre tieň videla do tmavých očí. Prevrtávali ma.

„Nuž, ale to by ste mali vedieť,“ poznamenal. „Nevyslovujte vyhrážky, ktoré nemyslíte vážne.“

Po tých blahosklonných slovách som pyšne zdvihla bradu. „Ďakujem za postreh, teraz však, ak ma ospravedlníte, musím ísť dnu.“

„Ako? Dvere...“ zakašľal. „Dvere sú zamknuté.“

„To je môj problém.“

Opäť zakašľal. Alebo to bol smiech? „Áno, je. A ja vám s ním pomôžem.“

Z vrecovitého kabáta vytiahol akúsi malú peňaženku. Keď ju otvoril, zazrela som niekoľko tenkých kovových nástrojov s rôznou dĺžkou. Niektoré boli rovné, ďalšie boli na konci ohnuté alebo mali háčiky. Vo svetle z obloka si pár z nich prezrel, tvár pritom naklonil tak, že som zazrela hviezdicovitú jazvu na ľavom líci a malý škrabanec na vonkajšej strane ušného lalôčika.